

Лишився ледь-ледь — полиск на воді
Та папірці на щоглах — від обітниць.
Буття клітини — з дір — анальфабети,
Що, — кожум'яки, — силу молоду.

Ще тиші динозаврова хода —
Нові подоби — з покладів забутих.
На рівні ока — торсики цибаті —
Із друшляка, що — на всі боки — день, —

Той водорозділ, який — от — у вислів.
На всю свідомість — в інший вимір — весла.
Згорнуло простір на єдиний приспів, —

Й нутро пручається, хоч знає — просто —
Межу, — і вже — ні рідних, ні чужих —
На брамі світла, яка — щойно — жах.